კვირა, 15 დეკემბერი, 1929 წ. № 51 (235) ფასი 10 კაპ.

ტარტაროზი

— რას შვრებით?! დაგავიწყდათ ეს პაქტი?აკი ხელი გაქვთ მოჳწერილი მასზე?!

ჰაიტზე „სიწყნარეა“

— აკი ვამბობ, რომ მშვიდობიანობის დასამყარებლად იარაღია საჭირო — მეთქი!

საერთაშორისო კუზიანების პოლიტიკა

გაიცანით: ვასო ქექილაძე გახლავთ....

კაცი „ორ სკამზე მჯდომი“.

კაცი, რომელიც „არც წვადს დასწვავს, არც შამფურს“.

მოლაყბე ხალხისათვის — „ხელზე საგოგმანებელი“ პიროვნებაა. თვალში რომ ჩაუვარდეს, ხელს არ ამოისვამენ.

მიუხედავად ასეთი მისი თვისებებისა, ის მაინც წმენდის კანდიდატია სიაშია „ჩავარდნილი“.

ეს იცის ვასომ და გაკვირვებით ეუბნება თავის თავს:

— სწორედ, რომ გულთმისნებია კომუნისტები!

ვასოს სიფრთხილეში ვერავინ სჯობნის. ეშინია — არაფერი ცუდი წამოცდეს. მაგრამ რა ქნას, თუ ვერ ითმენს და თავის ძმისწულს „კომწომოლა“ ანდრიას (როგორც ის უწოდებს მას) ხშირად „შეუკურთხებს“ ხოლმე.

განსაკუთრებით საერთაშორისო პოლიტიკაზე უყვარს ვასოს ლაპარაკი. მისი ფიქრით, ის იქნებოდა მსოფლიო გამოჩენილი დიპლომატი და პოლიტიკოსი, რომ გარემოებას ხელი შეეწყო. ერთ დროს მენშევიკებს დიპლომატიაშიც იღებდა მონაწილეობას.

— ბიჭო, ანდრია, დამიჯერე, თქვენი საქმე ჭანდრაკულათ არის: ბურჟუაზიამ თავის საქმე კარგათ იცის. მას რომ ომი უნდოდეს, თქვენგან ბურდღა არ დარჩება. ბურჟუაზიამ იცის, რომ თქვენი ხოხოლა უომრადაც დაინგრევა! — ამბობს ქექილაძე და თან გესლიანათ ხითხითებს.

ანდრია არ უთმობს ძია ვასოს; პირიქით, ხშირად შეტევაზეც გადადის:

— მაშ არა და ბურჟუაზიული სახელმწიფოებს ომი არ უნდათ?

— ცდები მოქალაქევ. უნდათ კი, არა, სწყურიათ ომი, მაგრამ რა ქნან, ჩვენი ეშინიათ, გესმის, ეშინიათ წითელი არმიის! — უპასუხებს მას ანდრია ვაუკაცური გამომეტყველებით.

ჩინეთ - საბჭოთა კონფლიქტი სიხარულის ფრთებს უსხამდა ქექილაძეს.

— აჰა, ხომ ხედავთ, ჩინეთის ძლევამოსილი ჯარი მოიწევს მოსკოვისაკენ! — ამბობდა ვასო, როცა გაზეთებში ამოიკითხავდა ჩინელ ჯარისკაცებისა და რუს თეთრგვარდიელ ბანდების მიერ საზღვრების გადმოლახვას და, რომელიმე სანაპირო სოფლის დაკავებას.

ამ უკანასკნელ ხუთი თვის განმავლობაში ქექილაძე გაფაციცებით ადევნებდა თვალყურს გაზეთებს, დარწმუნებული იმაში, რომ ჩინეთის „ძლევამოსილი“ არმია მოსკოვსაც ჩქარა აიღებდა.

—:—

იმედი მალე გაუცრუვდა.

— აბა, ხედავ, ძია ვასო?—ეკითხება ქექილაძეს ანდრია და უკითხავს შორეულ აღმოსავლეთის წითელ არმიის გამარჯვების შესახებ.

— მოიცა ბიძია მოიცა. ეს ალბად სტრატეგიული ხერხია ჩინეთის არმიის! — დამშვიდებული კილოთი წარმოსთქვამს ქექილაძე და ჩინეთის რუქას ათვალიერებს.

— აბა, ეხლა რას იტყვი. — ვაიძახის გახარებული ანდრია კითხულობს გაზეთს, რომელშიაც გამოქვეყნებულია ამერიკის, ინგლისისა და საფრანგეთის დეკლარაცია და საბჭოთა მთავრობის პასუხი.

ქექილაძემ წაიკითხა დეკლარაცია. წაიკითხა საბჭოთა მთავრობის პასუხი და ენა ჩაუვარდა.

— ძია ვასო, გთხოვთ წაიკითხოთ საბჭოთა კავშირის პასუხის მე-8 მუხლი! — გაბედული კილოთი ეუბნება ქექილაძეს ანდრია და თვალები უბრწყინავს.

ვასო კითხულობს:

„საკავშირო მთავრობა აცხადებს, რომ მანჯურია - საბჭოთა კონფლიქტი შეიძლება მოგვარებული იქნას მხოლოდ უშუალო მოლაპარაკებით საბჭოთა კავშირსა და ჩინეთს შორის, ჩინეთისთვის ცნობილ და მუკდენის მთავრობის მიერ უკვე მიღებულ პირობებთა საფუძველზე. და რომ საბჭოთა მთავრობას არ შეუძლია დაუშვას ვინმეს ჩარევა ამ მოლაპარაკებაში ან კონფლიქტში“.

ქექილაძე გაზეთს კეცავს და მაგიდაზე აგდებს.

— იმუქრებიან კიდეც?! — ჩაილაპარაკა ქექილაძემ თავისთვის და თავი ჩაქინდრა.

— ჩვენ არ ვიმუქრებით, მაგრამ, თუ საჭირო იქნება, მზადა ვართ ბრძოლისათვის! მაშ რა გეგონათ, ჩვენ არავისი გვეშინია! ჩვენ ვიცით „კუზიანებს“ რა გაასწორებს:

სამარე, სამარე!

ნიანგი.

მიმოხილვა

„ამერიკის წინააღმდეგ აჯანყდა ახალ-
შენი გაიტი“... „ამერიკის მრეწველების
ბევრი დარდი კრიზისს განიცდის“.

ამერიკელი ძმა

ხუნხუზებმა საბჭოებთან
მოიტეხეს კბილი,
აღარ ახდა მტაცებლების
იმედები ტკბილი, —
ჩან-კაიში,—ინტრიგანი,
ხეპრე, მაჩანჩალა —
წაჩანჩალდა, გამოევლო
პირში ხმელი ჩალა.

ვანდერველდე ლაქიების
პელადურა ძველი,
ისევ უნდა რომ ხელთ იგდოს
მინისტრის პორტფელი.
ბევრი ვიცით ჩვენ მისთანა
გაიძვერა მელა,
ხაფანგში რომ შეცუნცულდა,
შეიტყუეს ნელა,
ჩაამწარეს გაიძვერას
ჩხაკრული „ჩელა“,
„დღე ნათელი და მზიანი“
შეუცვალეს ბნელათ.

ჩემბერლენის საქმე იყო
„პადლოგების“ წერა,
არ შეეძლო მოსვენებით
საბჭოების ცქერა.
მოიხმარა პოლიტიკა
ნაცნობი და ძველი
და გააბა ყოველ მხარეს
ინტრიგების ქსელი.
მაგრამ მაინც საქმეები
წაუვიდა ცუდათ
და აუკრეს არჩევნებში
ნაბადი და გუდა.

იმის ნაცვლად მაკდონალდი
„გაიმართა წელში“
და ჩაბრძანდა პრემიერის
ნაცნობ სავარძელში.
თუმცა სიტყვით ის მუშათა
მინისტრობას ჩემობს, —
საქმით ისიც ინტრიგანობს,
ისიც ჩემბერლენობს.
მაგრამ ვაჰ თუ სავარძელი
მისიც გადაბრუნდა
და იმასაც აუკიდეს
ნაბადი და გუდა.

საერთოდ კი ბურჟუების
ყველა სამფლობელოს,
სადაც კაპიტალისტები
დაეუფლენ ლელოს,
ერთი „სენი“ აღმოაჩნდა
ერთი რამე ტკივა: —
მინისტრების პორტფელები
პანტასავით ცვივა.
ალბად შედგა კაპიტალი
ბედის ხიდზე ბეწვის
და ხელები პორტფელებზე
„რჩეულთ“ მიტომ ეწვის.
კაპიტალი ჩიხში შედის
ეკარგება გზები,
და საქმეებს ვერ შველიან
ბრიან—იუზები.

— ეს არ მომწონს მე! მაგრამ საკუთარ სახლშიაც ბევრი საქმე მაქვს...
ისევ-და წასვლა სჯობს.

ბარბაცობენ სავარძლები
მათი, როგორც მთვრალი
— ყველაფერი არის—ბჭობენ:
კომინტერნის ბრალი.

— კომინტერნი არის ჩვენი
ერთად-ერთი მტერი,
კომინტერნი მახეს გვიგებს,
გვღუპავს კომინტერნი".
თუ რა არის კომინტერნი
ეს ჩვენც ვიცით კარგად:
მისი ჯავრით ჩემბერლენი
გადიქცა ხმელ ფარგათ.

ან როგორ არ გადაიქცეს?—
წასულ არჩევნებში
კომინტერნის „მოწყალებით“
ბერლინის ქუჩებში
კომპარტიამ მოიპოვა
დიდი გამარჯვება,
ლაქიები დაამარცხა
დაუკარგა შვება
და მუშებმა არჩევნებში
წითლებს მისცეს ხმები
და უჯაროთ ლაქიების
რჩება გენერლები.

მედუზა.

1924 წლის კრების ანგარიში

„გუშინ დილით, ვარშავის ქალაქის საბჭოს ხელმძღვანელობით დაიწყო ვარშავის აღმასკომის აპარატის წმენდა, რომელსაც აუარებელი მუშები ესწრებიან. წმენდის კომისიას თავჯდომარეობს ამხ. კომუნიკკი, რომელმაც ერთმა პირველთაგანმა ააფრიალა წითელი დროშა პოლონეთის სეიმის სხდომაზე 1929 წლის 7 დეკემბერს, როგორც ვიცით, მაშინ ამ ამბავს აუარებელი კომუნისტის დაპატიმრება მოყვა შედეგად.

რაც ყველაზე შესანიშნავია, ვარშავის აღმასკომის აპარატში აღმოჩნდენ ისეთი „მოღვაწეებიც“, რომლებიც ჯალათი პილსუდსკის სისხლიანი ბატონობის დროს ერთგულათ ასრულებდენ პილსუდსკის სამსახურს და სეიმშიაც კარგი ადგილები ეჭირათ.

პირველად დაკითხეს პეპეს პეპესუკკი, რომელსაც ამჟამად საპასუხისმგებლო პოსტი უკავია აღმასკომში (!) წმენდის დროს გამოირკვა ამ ვაებატონის მუხანათური როლი პილსუდსკის ბატონობის დროს.

საკვირველია, რატომ ისიც არ მიაყოლეს პილსუდსკის, ან თუ დატოვეს როგორ მოხდა, რომ პეპესუკკიმ აღმასკომის აპარატში ამოჰყო თავისი მუხანათი თავი.

ცხადია. მას აღარ დატოვებენ აპარატში, მაგრამ ისიც უნდა გამოირკვეს, რომელ „ბაბუას“ (ან იქნებ „ბებიას“) კალთას ქვეშ იყო ამოფარებული დღემდე მოქ. პეპესუკკი? საჭიროა ამ მფარველი კალთის ჩამოგლეჯა!..

მეორედ დაკითხეს აღმასკომის ერთ ერთი ბობოლა, რომელიც აგრეთვე ყოფილი კაცი აღმოჩნდა. ეს გახლავთ მოქ. პილპერსკი, რომელიც პოლიციის დიდი მოხელეც იყო თურმე პილსუდსკის დროს. აღსანიშნავი ისაა, რომ მას დღეს რევოლიუციონერად მოაქვს თავი და აცხადებს, რომ იგი პეპესოველებს (პოლონელ მენშევიკებს) აწორედ იმიტომ ებრძოდა, რომ პეპესოველები კომპარტიისა და საერთოდ რევოლიუციის წინააღმდეგ ილაშქრებდენ. მუშებმა დაუყოვნებლივ ამხილეს ეს ყანდარმი და მოითხოვეს მის დაუყოვნებლივ გაძევება ჩვენი საბჭოთა აპარატიდან.

მუშები გამოვიდენ ჯანსაღი თვითკრიტიკით და სამართლიანად განაცხადეს, რომ ჩვენ საკმაოდ ვერ გამოვიყენეთ საბჭოთა კავშირის გამოცდილება, სადაც უკვე 17 წელია არსებობს საბჭოთა ხელისუფლება და სადაც დიდი ბრძოლა გადაიტანეს საბჭოთა აპარატის გაწმენდისა და გაჯანსაღებისთვის. მიუხედავად იმისა, რომ პოლონეთში უკვე 3 წელია, არსებობს პროლეტარიატის დიქტატურა, მიუხედავად იმისა, რომ ჩვენ უკვე ვართ დიდი საბჭოთა კავშირის ნაწილი, — მაინც ჯერ კიდევ საკმაოდ ვერ ვიყენებთ მოძმე რესპუბლიკებს გამოცდილებას აპარატის წმენდის საქმეში.

ასევე თუ ისე, საბჭოთა პოლონეთს დღეს უდიდესი მიღწევები აქვს სოციალისტური მშენებლობის ყველა დარგში. და ამ დარგშიაც — აპარატის გაჯანსაღების საკითხში გადამწყვეტი გარდატეხა უნდა მოვიპოვოთ.

პოლონეთის საბჭოთა აპარატიდან უნდა გაძევებულ იქნან ყოფ. პილსუდსკელები, პეპესოველები, პოლიციელები და ყველა ჯურის გახრწნილი, ვადაგვარებული და გაბიუროკრატებული ელემენტები!

მივმართოთ ჩვენ მოძმე საბჭოთა რესპუბლიკებს, სადაც პარტიაც გაჯანსაღებულია, აპარატიც; შესრულებულია პირველი ხუთწლედი, აყვავებულია მრეწველობა და სასოფლო მეურნეობა და დაწყებულია მეორე ხუთწლედის მეორე წელი, რადგანაც პირველი ხუთწლიანი გეგმა მათ 4 წელში შეასრულეს და ისიც თავისუფლად“.

ეს გახლავთ კრების ანგარიშიდან წერილი, რომელიც მოთავსდება საბჭოთა პოლონეთის დღიურ - ქალაქ ვარშავის ერთ-ერთ გაზეთში 1934 წელს. როგორც ამ ანგარიშიდანაც სჩანს, მაშინ ახლად დაწყებული იქნება აპარატის წმენდა პოლონეთში და იგი (პოლონეთი), როგორც საბჭოთა სოციალისტური რესპუბლიკა, ერთ-ერთ შემადგენელ ნაწილად შეეა ჩვენს საბჭოთა კავშირში.

ეს იქნება უსათუოდ. საამისოდ საჭიროა მხოლოდ, რომ ის წითელი დროშა, რომელიც 1929 წლის 7 დეკემბერს აფრიალდა სეიმში, მოეფინოს მთელ პოლონეთს და კიდევ უფრო ძლიერად აამძრავოს პოლონეთის რევოლიუციონური პროლეტარიატი და მშრომელი გლეხობა.

რაც შეეხება ზემოდ მოყვანილ ანგარიშს, ჩვენ შეგვიძლია პირობა დავდოთ, რომ იგი დაიწერება რამოდენიმე წლის შემდეგ. გასაბჭოებული პოლონეთის მუშური გაზეთებში და ადვილი მოსაღოდნელია პოლონეთის „ტარტაროზშიაც“...

ტერსიტი.

იმედის დაღუპვა

ჩინეთ - საბჭოთა კონფლიქტი
ჩაიშალა გვანრჩობს წყალი,

იმედი რომ დაგველუპა
დავრჩენილვართ ხახა-მშრალი,

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ჩინეთის მიმოხილვა*)

რომ გადავხედოთ ჩინეთის ამბებს, ფრონტების მიხედვით მდგომარეობა ასეთია: გუშინ სამ საათზე გენერალ **ფუ-სუნის** ჯარებმა გადალახეს მდ. ანცის ნაპირები და ჩრდილოეთ-დასავლეთის მხრიდან მდ. ციციპოსთან ეკვეთენ გენერალ **ჩაა-ფურო-ხუს** არმიას, რომელიც დაბანაკებული იყო მდ. ციციპოსთან მდებარე ქალაქ ჩააჩოუსთან და, ამნაირად, ეკვეთა აღმოსავლეთ-ჩრდილოეთის რკ. გზის ხაზი, რომელიც მიემართება ქ. **უ-ცაუ-ცუნესკენ**, სადაც თავმოყრილია მესამე გენერალის, **თაო-ჩიბუხოს** არმია, რომელიც ებრძვის მეოთხე გენერალს — **ჩაო-ჩა-ხადეხ**.

მეხუთე გენერალი **ფაი-ფუნჯი** ჯერ-ჯერობით თავს იკავებს შეტევისაგან, ვინაიდან დანამდვილებით არ იციან — თუ ვის იქნება ესიმოწინააღმდეგე, მაგრამ ყოველ შემთხვევისათვის ომი არც მას აცილდება და ამიტომ გამალებით აგროვებს ტყეში გაქცეულ ჯარისკაცებს. ჩვენ კი მაინც ასე უნდა ვიფიქროთ, რომ თუ **ფაი-ფუნჯი** დაიძრა, ის წაკა ალბად მდ. **ჩაა-ცხინკოს** ნაპირებისკენ და ამით დაუპირდაპირდება ქ. ბრინჯის სამხრეთ-აღმოსავლეთის მხარეს და შეავიწროვებს იმ გენერლის არმიას, რომელიც ამ ადგილას იქნება დაბანაკებული. ხოლო იმ შემთხვევაში თუ აქ მოპირდაპირე არ დაუხვდა, ან წინასწარ უკუქცეულ იქნა, მაშინ **ფაი-ფუნჯი** იძულებული იქნება გაყვეს მდ. ბრინ-ჯის ნაპირებს და ვისაც შეხვდება ეკვეთოს იმას, გაურჩევლად გენერლობისა და მიმართულებისა.

ამნაირად ეს ხუთი გენერალი სასტიკ ბრძოლებს აწარმოებენ ამ რაიონში და სურთ გზა გადულობონ ერთმანეთს, ხოლო ჯერ-ჯერობით არ ვიცით — რომელი იქნება ეს გზა, რადგან თვითეულ მათგანმაც სისწორით არ იცის რომელ მხარისკენ აიღებენ გეზს.

რაც შეეხება მეექვსე გენერალს **ძინ-ძაო-კუს**, ის ჯერ-ჯერობით შეჩერებულია ყოველივე მოქმედებისგან, რადგანაც არც არმია გააჩნია და არც ის გამოურკვევია, თუ რომელი მიმართულება დაიჭიროს ჩინეთის პოლიტიკაში. ვფიქრობთ, რომ **ძინ-ძაო-კუც** მალე გამოვა სხვა გენერლებივით სამოქმედო ასპარეზზე და მაშინ ცხადათ გამოჩნდება, რომ ისიც ომში ჩაერია თუ ამას ხელი არ შეუშალა მეშვიდე გენერლის **ყოა-ყიას** მოქმედებამ, რომელსაც მეორე გენერალი **ჩუმ-ჩაირა** უჭერს მხარს, მეცხრე გენერალის ლიტო-ლიტოს წაქეზებით, რომლის წინააღმდეგ დიდი ხანია იბრძვის და სასტიკად უტევს ამ რაიონში მომქმედი მეათე გენერალი **წიო**, რაზედაც მეტის-მეტად უკმაყოფილოა და გულნაკლული მეთერთმეტე გენერალი **ჩაუ-ლიო** და მისი თანამებრძოლი, მაგრამ მცირე რიცხოვან არმიის მეთაური — მეთორმეტე გენერალი **იფ-ფა-იფო**.

ჩვენ არაფერს ვიტყვით დანარჩენ გენერლებზე, რომლებიც ჯერ საერთო ბრძოლაში არ ჩარეულან და მარტო შინაურ, კერძო საქმეებს აგვარებენ, ე. ი. თავის ჯარის აჯანყებულ ნაწილებს ამშვიდებენ, მაგრამ იმედი უნდა ვიქონიოთ, რომ ამათი ერთმანეთში არევ-დარევა და გადაშენება მალე სათანადო მშვიდობიანობას და სიმწყობრეს გამოიწვევს ჩინეთის მშრომელ ხალხში და აგრეთვე მკითხველების ასეთ ამბებისაგან არეულ თავში და ამ მიმოხილვის დამწერიც დაისვენებს.

თიო-თიო-სან.

*) ამხ. ი. გედევანიშვილის არ გეგონოთ.

„უცხო ხილი მეტს ფასობს“

— სახელმწიფო გამოცდები ჩავაბარე, და, აი, დავბრუნდი ჩემს სოფელში, სკოლის გამგედ გამომგზავნეს!

— დახე ამას! ე-ე-ხო, ჩვენი შაქროჭი ბიჭია; ჩამოუკიდნია ი რაღაც საბლი ნაწყვეტი (გალსტუკი) და გვატყუილებს, თორე რაც რამ ჰქონდა სახელმწიფოსთვის ჩაუბარებია, და აქ რაღაჰი მოიტანდა!? გადე, გადე აქედან!

— ტეხნიკუმის პირველი კურსის სტუდენტი ვარ და...

— ჰოოო, აი, გვესმის: პირველი კა ციც ეს ყოფილა და ტეხნიკიც... უცხო კაცია, ალბად ბევრი ნასწავლიიქნება!

„არაფერი მესმის, შენ არ მომიკვდე“

— შევრცხვი და მომეჭრა თავი, — მეუბნება ჩემი მეგობარი, რომელიც გაზეთს არ გაუშვებს, რომ არ გადაყლაპოს. მოწინავედან რომ დაიწყებს „დავკარგეებამდე“ უნდა ჩააბულბულოს ყოველ მიზეზს გარეშე, ასე, რომ ყველა იცის, ვინ რა მოწმობა დაკარგა, ან ვის ამოართვეს პურის წიგნაკი „ა“, ან „ბ“.

— რატომ, რა დაგემართა? — შეკითხე.

— როგორ თუ რატომ ყმაწვილო, მთელი ქრონიკა ზეპირად ვიცი, შემთხვევებს ხომ თუ გინდა, ერთი წლისას მოგიყვები, ინგლის - ამერიკის ამბები ჩაბეჭდილი მაქვს თავში... ერთი სიტყვით, ცოცხალი ენციკლოპედია ვარ, მაგრამ ერთი ნაკლი მაქვს და ფრიად დიდიც....

— რა არის ასეთი?

— ნულარ მკითხავ, პირდაპირ სირცხვილში ვარ ჩავარდნილი, გაზეთების ეს მუდმივი მკითხველი კაცი ფინანსიურად ვიქცევი ერთ საკითხში...

— რა საკითხია?

— რა და ჩინეთის, ჩემო ძმაო, რასაკვირველია ის კი იცი, რომ ჩინეთის მილიტარისტებმა ომი აგვიტეხეს და ახლა მათ საკითხად დიდ ბაწრებს კბილები ახლად ჩასადგმელი აქვთ ჩვენი წითელი არმიის წყალობით... ისიც ვიცი, რომ ჩვენმა ძალამ მათ ქედი მოახრევინა, მაგრამ...

— რალა მაგრამ შე კაცო, ყველაფერი გცოდნია!

— არა, შენც არ მომიკვდე! აგერ გეტყვი: ძრსად გამამხილო და მოგიკვდე, თუ ვიცოდე, რა ხდება თითონ ჩინეთში! ბოშო, სულ დევიბენი, ველარაფერი გევიგე— ვინ ვის ებრძვის, ვინაა მტერი და მოყვარე!

ამას წინად ეწერა, რომ გენერალი კურ-კან-ტელი ჯარებს აგროვებს ჩან-კაი-შის წინააღმდეგ. გავიხედე და ამ კურ-კანტელს შემოუბრუნებია ჯარები და დაჯახებია ვილაც გენერალ ომ-ფიომ-სკვინს! ვინაა ეს სკვინი, ეშმაკმა იცის!

წავიკითხე კიდევ, რომ ეფ-სკვან-ჩვენს ალყა შემოუორტყამს სიან-მიან-ჩანისათვის, მაგრამ რა ვიცი რომლის გამარჯვებაა ჩვენთვის ხელსაყრელი? ეთქვათ, გაიმარჯვა რომელიმე ძვინ-ვინ-ჯოლია და დამარცხდა ჩიან-გვიან-სვანი. მერე რა უნდა ვქნა მე? რომელს დაუკრა ტაში არც ერთის მიმართულება რომ არ ვიცი? იქნებ ის ვინ-ჯოლი სოციალურად უცხო ელემენტია და მე კი ტაშს უკრავ! ან იქნებ ეს გვიან - სვანია წმინდა წყლის ლუმპენ-პროლეტარია და მე მისი მიზნების მიტს არაფერს ვაკეთებ!

მიზ-ხრამ-წკანის პროვინციაში თურმე გენერალ პინ-პონპენს დაუგროვებია ჯარები და მიდის ზიპ-ლიპ-იტის რაიონში, სადაც შეებრძოლება გენერალ წინ-ცინ-ძინს. კაი დაგემართოს, ვიცი, რომ შეებრძოლება და ან ერთი გაიმარჯვებს, ან მეორე, მაგრამ რა მოხელე „ნაჩალნიკებია“ ეს ზიპლიპიტოები, ალარ უნდა ვიცოდეთ?

ერთი სიტყვით, ჩინეთის ამბების გამორკვევაზე მე, სტაჟიანი მკითხველი უარს ვაცხადებ. რა ვქნა, არაფერი მესმის, მაგ ვირ-ჯორ-ზიპ-ლიპ-იტოებს და რაც გინდა ის მიყავი.

ალან.

რიცხვების დახასიათება

ექვსი ჩვეულებრივი კანონიერი პროცენტის მაჩვენებელია. ამ ციფრს ერთი უცნაური თვისება ახლავს: თავ უკულმა გადაკტრიალებისას „9“-დ იქცევა. (ორმოცდა ათი პროცენტით მატულობს). 69 რაც უნდა აკოტრიალოთ, მაინც 69 გამოვა. ექვს თვეს ნამსახურევს შრომის კოდექსის ძალით ორი კვირის შვებულება — დაუნიშნავს ენიჭებ.

შვიდს საბჭოთა ქვეყნებში უდიდესი საზეიმო მნიშვნელობა აქვს (ოქტომბერიული თარიღია). 7 ნოემბერს პატრიარქალურ ციხიდან ჯავშნოსანმა გემმა „ავრორამ“ სიკვდილის მფრქვეველი ზარბაზნების ლულიდან ყუმბარები დაუშინა სამეფო ზამთრის სასახლეს, ადგილზე შიაც თავი ჰქონდათ შეფარებული დროებითი მთავრობის ხელმძღვანელ მინისტრებს.

7 ნოემბრის წყალობით ყველა ქარხნებში და სამრეწველო დაწესებულებებში შემოიღეს 7 საათის სამუშაო დღე. საზოგადოთ ქართულ ყურს ძლიერ ეხმატკბილება „7“; „შვიდჯერ გაზომე და ერთხელ გამოჭერი“. ხალხური სიბრძნე „შვიდნი ძმანი გურჯანელნი“, „შვიდ თავიანი მდევი“ და სხვ.

რვა სანატრელი რიცხვია რვაწლედის ტეხნიკუმების მოწაფეთათვის, რადგან რვაწლედის შემდეგ საშუალება ეძლევათ უმაღლესი სასწავლებლის და უნივერსიტეტის სტუდენტებად გადაირიცხონ.

ცხრა სპეციალური რიცხვია გინეკოლოგიურ ცხოვრებაში. საზოგადოთ ეს რიცხვი ძლიერ უყვართ ქალები. ნამეტნავად ორსულ დედაკაცებს და აკუშერკებს — ბებიებს, რომელნიც სულ ცხრა თვის თვლიან და ანგარიშში არიან. საყვარელი რიცხვია აგრეთვე „ძმაბიჭებისათვის“, რომელთაც დღე და ღამე სულ „ცხრას“ თამაშობენ სამეიტონოებსა და საყომარხანებში. ქართულ ენას ძლიერ ემარჯვება ცხრა — „ცხრა ფთას იქით“, „ცხრაკარიანი“, „ცხრა წყარო“, „ცხრა ოჯუღა“.

ნაბოლარა

ბიუროკრატის სიზმარი

ნეტავი ასეთს სიზმარსა
მეორედ ალარ ვნახავდე,
ღმერთო, მალალო, რაც ვნახე
შენ პირუკულმა ახადე!
ვითომ იქ, სადაც ვმსახურობ
გაწმენდა დაწყებულიყო,
ჩემგან ნაკბენთა ლაშქარით
დარბაზი გავსებულიყო.
ჩემს საიდუმლო საქმეებს
ამზეურებდენ აშკარად;
მნათლავდენ ფლიდად, მსუნაგად,
მხეცად, მყვირალად, აშარად.
პირი დაელო ჩემს პორტფელს
და უსირცხვილოდ სჩიოდა;
შეუსრულებელ საქმეებს
თვალიდან ცრემლი სცვიოდა.
ჩემს ავტომობილს მშვენიერს
მიაკენებდენ გარეუში,
შიგ ოჯდა, ენას მიკოფდ
ჩემგან ნაცემი ლარაკი.
დამსგავსებოდა ანაკვეს
ნეტა ბრწკინვალე ბარბაზი,
ჩემი სახელი და გვარი
გაჭიმულიყო დაფაზე.
კაბინეტიდან მიჭონდათ
ხავარძლები და ხამები;
მათ მიყვებოდა დივანი
ქალთაგან განაწამები.
და როიალი სტიროდა,
გაფლანგულ ფულით ნაშოვი;
სამგლოვიარო მარშის ქვეშ
მხურვალე ცრემლებს ვაშრობდ
შემდეგ ვითომცდა ვიცვალე,
ამომივიდა წვერები;
შემომეხვიენ გარშემო
ძველი რეჟიმის მწერები.
ისევ პრისტავად ვიქეცი,
ერთ დროს პრისტავი საზარი;
ჩემი მათრახის წვერისგან
ცეკვავდა მთელი ბაზარი.
მაგრამ უეცრად ვიღაცამ
ამომკრა მაგრად პანღური;
გაიქცა, გაშპა, გაფრინდა,
ქალი და ღვინო კახური.
იწერებოდა წმენდაზე;
ჩემი სიკვდილის რეცეპტი;
უცებ დაკარგულს „ზავ“-ობას
სანაგვე ყუთში ვეძებდი.
ველარ გიხილავ, ტრესტოვკან!
გავშორდით ერთი-მეორეს:
„ბიუროკრატებს სიკვდილი!“
ტუჩებმა გაიმეორეს.
შევშინდი, გამომეღვიძა,
თავი კუბოში მეგონა,
მაგრამ ლოგინში უეცრად,
„ხულიკო“ გადამეკონა.
თურმე სიზმარში ვყოფილვარ,
სიზმრისგან გული მეტკინა;
ისევ დავმშვიდდი, ჩემს მკერდზე
ჩემს მემანქანეს ეძინა.
ნეტავი ასეთ სიზმარსა
მეორედ ალარ ვნახავდე!
ღმერთო მალალო, რაც ვნახე
შენ პირუკულმა ახადე!

ცხვირგბატეხილი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

„ემანსიპაცია“

დიდიხნის უნახავი ამხანაგი შემხვდა ქუჩაში და სახლში წამიყვანა.

— გაიცანით, ჩემი ცოლია! — გამაცნო ოთახში შესვლისთანავე თავისი ცოლი ამხანაგმა.

— ცოლი- ჰმ! ეს ძველი და შაბლონური სიტყვაა!— იუკადრისა დიასახლისმა.

— ამხანაგი! — გამოასწორა თავისი „შეკვდომა“ ამხანაგმა.

— კიდევ უარესი! — ფითრო იუკადრისა დიასახლისმა და მე დამიწყო ლაპარაკი:—ნუ თუ თქვენც ჩემს ქმარსავით ანტიფემინისტი ხართ და თქვენც ამასავით ეპყრობით თქვენ ცოლს?

— მე არა ვარ ცოლიანი!

— ნეტავ შენ, რა ბედნიერი ხარ! — „იხუმრა“ ჩემმა ამხანაგმა.

— ხედავთ, როგორი შეუვედულების არის ჩემი ქმარი ქალებზე? ნამდვილი აზიელია. ქალების ემანსიპაცია ამ ვაუბატონს არა სწამს. ისე კი, დაწესებულებაში საერთო კრებებზე, როცა ქალთა საკითხზეა ლაპარაკი, ყოველთვის თხოულობს ემანსიპაციის, ქალების განთავისუფლებას.

— აწ მამაკაცების ემანსიპაცია უნდა მოვითხოვო! — „იხუმრა“ ჩემმა ამხანაგმა, მაგრამ ეტყობოდა, რომ ამ ხუმრობაში ის სინამდვილეს აღნიშნავდა

— თქვენ, როგორც გეტყობათ, უკმაყოფილო ხართ, ჩემი ამხანაგით?.—ვუთხარი დიასახლისს.

— ძალიან, ძალიან. ისეთი კაცია, რომ—ქალში მხოლოდ მოსამსახურე გოგოს ხედავს.

— კარგი. მაგას თავი გავანებოთ, და სადილი გამოიტანე! — უთხრა ქმარმა ცოლს.

— აი, ხომ ხედავთ, სადილს თხოულობს და სიტყვას უკაკრავად, მაგრამ სადილი ბანზე ისვრის... სტუმართან არ გამიკეთებია. სადილს შენც ხომ სჭამ? მაშასადამე შენც უნდა მომეხმარო მის გაკეთებაში. აი, ამას ჰქვია თანასწორობა და ემანსიპაცია.

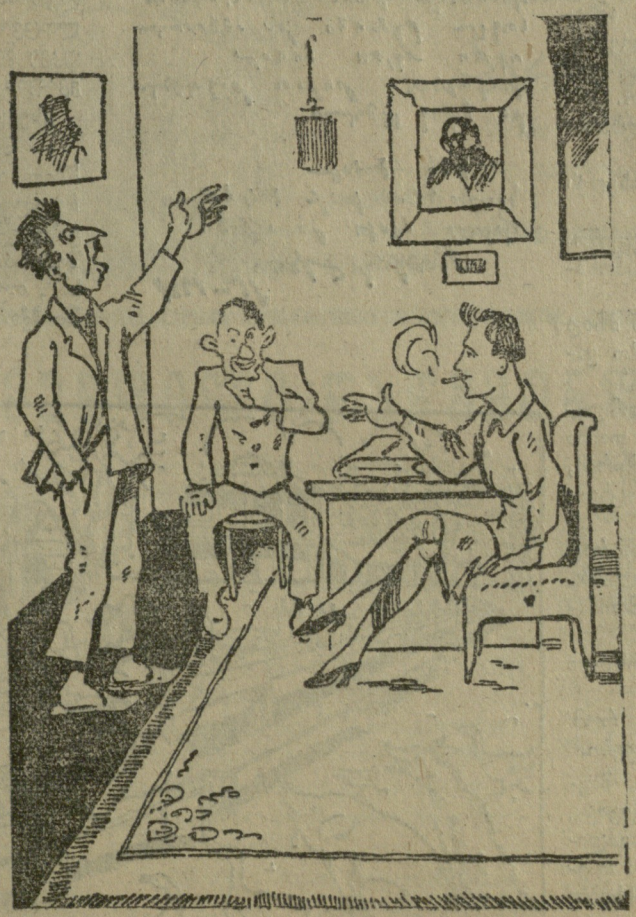

— დაიჩემებ შენებურად! — გაბრაზდა ქმარი, — ამაზე მეტი თანასწორობა და ემანსიპაცია რაღა გინდა, შე კაი ქალო?!

— ბევრს ნუ ლაპარაკობ... პიპეროსი მომეცი ერთი ცალი!— და ცოლი სავარძელში გაიშლართა.

— ეს გაკლდა და ესეც დაიწყე? რომ გაიძახი — ქალი სათუთი და ნაზი არსებაო, — თამბაქოს შხამს როგორ გაუძლებს თქვენი „ნაზი“ ორგანიზმი? პაპეროსი მამაკაცის საქმეა.

— შენ რა გენაღვლება, მომეცი!

— არა მაქვს!

— მაშ მე მოგცემ! — უთხრა ცოლმა და რედიკულიდან პაპეროსი ამოიღო.

ქმარი სხარტად დარჩა.

ცოლმა პაპეროსი გააბოლა.

— თქვენ არა სწევთ პაპეროსს? — შემეკითხა დიასახლისი.

— არა!

— „ჩტო ზა ნეჟენაია ნატურა“.

— ერთი, თუ ძმა ხარ, კარგად შეხედე და გამიგე, რით განსხვავდება მამაკაცისაგან ეს ჩემი ცოლი?

— ოი, ეს გამორკვევა არ მიანდოთ თქვენს ამხანაგს, თორემ... ეშმაკური ღიმილით უთხრა ცოლმა ქმარს, ადგა და სარკის წინ შეკრეპილი თმის ვარცხნა დაიწყო.

— შეხედეთ, თმა ჩემზე უფრო მოკლედ აქვს გაკრეპილი, ულვაშები აკლია, თორემ ნამდვილი სასიძო ბიჭი იქნება.

— ჰა-ხა-ხა-ხა!.. არ მოგწონვარ?—დაცინვით ეუბნებოდა სარკეში ქმარს და თანაც კაბას მუხლებს ზემოთ იწევდა.—უნდა იცოდე, ჩემო კარგო, რომ მამაკაცი და დედაკაცი თანასწორნი არიან. ჩვენ უკვე ემანსიპაციაქმნილი ვართ; უკვე მოვიპოვეთ მამაკაცებისაგან ემანსიპაცია!

— მაშ აწ ჩვენ, მამაკაცებმა, უნდა მოვიპოვოთ ემანსიპაცია!

— კარგი, თავი გავანებოთ ამ ლაპარაკს. სტუმრის მაინც მოგერიდოს!—და ამ სიტყვებით დიასახლისი ჩემს წინ ჩამოჯდა. ისედაც მოკლე კაბა, დაჯდომის შემდეგ მთლად დამოკლდა. სირცხვილისაგან თავის ძირს დახრა დავაპირე, მაგრამ დიასახლისმა ეშმაკურად შემომხედა, თითქოს მეუბნებაო— „ციც! ვიცი საითკენაც იცქირები“-ო!.. თავის მაღლა აწევა ვამჯობინე და ჭერში ცქერა დავუწყე ელექტრონის მავთულზე მიმკვდარ ბუზებს.

— ნუ თუ ჭერი ჩემზე უფრო საინტერესოა, რომ მას უცქერით! — „გამეხუმრა“ დიასახლისი.

— როგორ გეკადრებათ... რას ბრძანებთ! — გავწითლდი სირცხვილისაგან და ავდექი.

— რა გაჩქარებთ? ჩვენც ვოვდივართ „ორიანტში“ სადილის საჭელად.

როცა წასვლა დავაპირეთ, შკათიდან დიასახლისმა ახალი პორტფელი გამოიღო და ხელში დაიჭირა.

— ვიაია, ქალო, ეს პორტფელი? — გაკვირვებით ეკითხა ქმარმა.

— ეისი იქნება? ჩემია. მაშ რა გეგონა? ამდენი ხანია გიხვეწები. და არ მიყიდე. ხომ ხედავ — ყველა ქალებს აქვთ პორტფელი რედიკულის მაგიერ; მეც ვიყიდე.

— მე პაპკით დავათრევ ქალაღდებს, ეს კი პორტფელს ყიდულობს დუხისა და ჰუდრის სატარებლად!

— შენც იყიდე, ვინ გიშლის!

ორიანტში სასადილოდ აღარ შეეყენენ. გამოვიმშვიდობე.

ისაკი.

კოვზი ნაცარში

— ეხ, ჩემო შვილებო, იყო დრო, როდესაც მონაელ ჩხარტიშვილი პირველ კაცად ითვლებოდა მთელ საზოგადოებაში. ქონებაც ხელს მიწყობდა, დროც, და შეძენის შნოც მქონდა. ეხლა! ეხლა რაღა ვარ? ეხლა ღარიბებმა ყველაფერი და მე კი არაფერი. „წინანანი უკან და უკანანი წინო" კი არის ნათქვამი, მარა ჩემზე თუ გამართლდებოდა ეს ამბავი, ალარ ეგონა. ძველი მონაელი აღარ არის ის, რაც იყო. მოეხუცდი. ძველებურად სხვისი ზურგით ქონების შეძენა აღარ შეიძლება. ვაჭრობა თუ დაიწყე, სიქას გაგაცლიან. ფეხზე ვაჭრობაშიც აღარაფერი ხეირია. თუ რამე სოფლის ნაწარმოებია გასაყიდი, კოოპერატივებში და საკრედიტო ამხანაგობებში მიაქვთ. კოლექტივები ჩვენი საქმე არ არის და არც არავინ მიგვიღებს — კულაკები ხართო. ჰოდა, ექვსი შვილი რომ ჩაყრილხართ ნაცარში, რას ფიქრობთ?

შვილებმა ერთმანეთს გადახედეს და თავი ჩაქინდრეს.

— საპეკუნო ხართ, საპეკუნო. იქნებ ბერიკაცი მონაელი თუ გამონახავს რამე წყაროს, თორემ...

— გვასწავლე, მამავ, და ჩვენ მზად ვართ! — გამოესაუბრა უფროსი ვაჟი კოსტა.

— არის ერთი საშუალება, რომლითაც შეგვიძლია საკმაო დიდი თანხა ავკრათ, არც — პატენტი სჭირია, არც გადასახადი და არც სირცხვილათ ჩაითვლება.

— ნამდვილი კარგი ყოფილა, რაც შეეხება სირცხვილს, გავუძლებთ, არაფერია! — სიხარულით წამოიძახ[illegible]ლებმა.

— მოდით, მილოცვიანი ქორწილი მოვაწყოთ.

— კი, მაგრამ გასათხოვარი რომ არა გვყავს. — შეეკითხენ შვილები.

— [illegible]სათხოვარი არა გვყავს, მაგრამ ცოლ-მოსაყვანი, ხომ გვყავს, აგერ სანდრო, მოსე და აკაკი... გადავიხადოთ მოყვანის ქორწილი და ფულები დაგვრჩება ფულს გავასესხებთ და პროცენტებით უზრუნველყოფილი ვიქნებით. გარდა ამისა, მილოცვიან ქორწილებს მაინც ქე სპობენ კომუნისტები და [illegible]ოცვილი ფულები მთლიანად შეგვრჩება.

— ძალიან კარგი საქმეა. — დაუდასტურეს შვილებმა და...

მესამე დღეს დარიგდა საქორწინო ბარათები:

ქორწილზე

[illegible]

[illegible] 15 — 1924

მონაელ ჩხარტიშვილის [illegible] გაიჭიმა ძველებური უზარმაზარი „სეფა".

— ქრისტეფორავ, დღეს მონაელისას ქორწილში არ მიდიხარ?

— ნუ გააბდლებულხარ ამხელა კაცი. კულაკებს უნდა ვებრძოლოთ, თუ პირიქით, შევეწიოთ?

— მეც მაგ აზრის ვარ!

— ჩვენ, როგორც კოლექტივის წევრები, ქორწილს არ დავესწრებით.

— პროფკავშირის წევრები თვითონ კატარებთ კამპანიებს მოსახლეობაში, რომ ძველი ადათ-წესები მოვსპოთ.

ამრიგად თემის მშრომელმა მოსახლეობამ ზურგი აქცია მონაელის მილოცვიან ქორწილს. პატარძლები უკვე მოიყვანეს. მაყრები ჭამის და ქეიფის ხოშზედ არიან, მაგრამ...

„სეფა" ცარიელია.

— მაყრებს ნუღარ მოვკლავთ სიმშილით. დავჯდეთ, — გასცა განკარგულება მონაელმა, შემოიჯინა თავისი ექვსი ვაჟი და სოფლის ქინაზე შემოსძახეს „მასპინძელსა მხიარულსა", თუმცაღა ტირილი ყველას ყელში ჰქონდა მობჯენილი.

ტოქსინი.

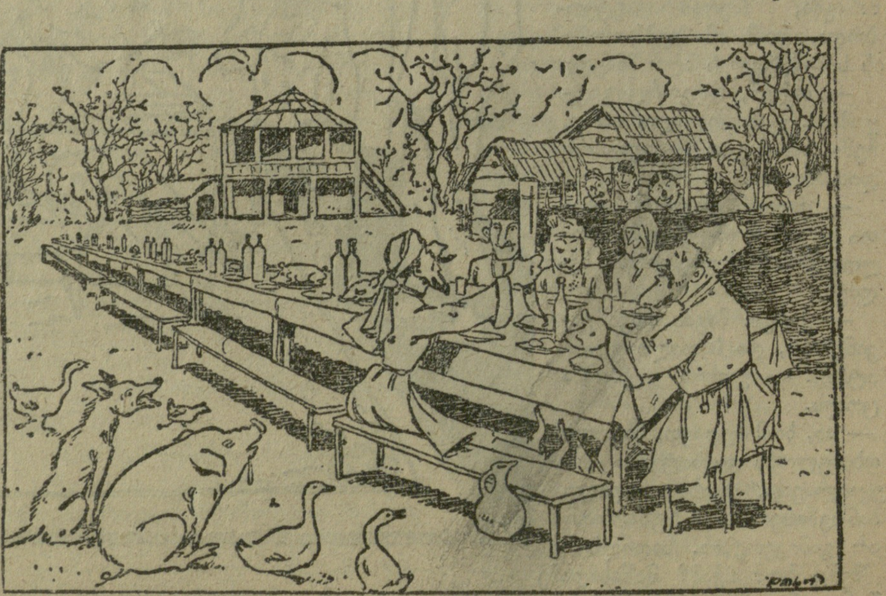

— ...და თვითონ მასპინძლები შემოუჯდენ სუფრას. მეზობლები კი გადალმიდან უცქერდენ და დასცინოდენ!

თანამედროვე ანდაზები

✦ უბედურს მოლარეს რევიზია გაფლანგვის დროს დაეწევაო.

✦ გაბუტული ცოლის პანღური ვირის წიხლზე უარესიაო.

✦ ავი გამგე ოქტომბრის რევოლიუციის მეცამეტე წლის თავზედაც ავი იქნებაო.

✦ ავი ალგილკომი არც თითონ წინაურდება, და არც სხვას აწინაურებსო.

✦ მსუნაგ შეფის სტუმრობაო, ნუ გგონია ხუმრობაო.

✦ გამგე ხულში მღეროდა, მემანქა ნევ ბანს მითხარიო.

✦ დაწინაურებულს გაჰყეო, ჩამოქვეითებულს ჩამჰყეო.

✦ გამგეები წაიკიდნენ, დარაჯი შუაში გაჭყლიტესო.

✦ ხუთი მანეთისა და ხუთი ათასი მანეთის შემჭმელი, ორივე გამფლანგველიაო.

✦ ახალი გამგე ბეჯითობს, დაძველდება და დადგებაო.

ვირთხა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

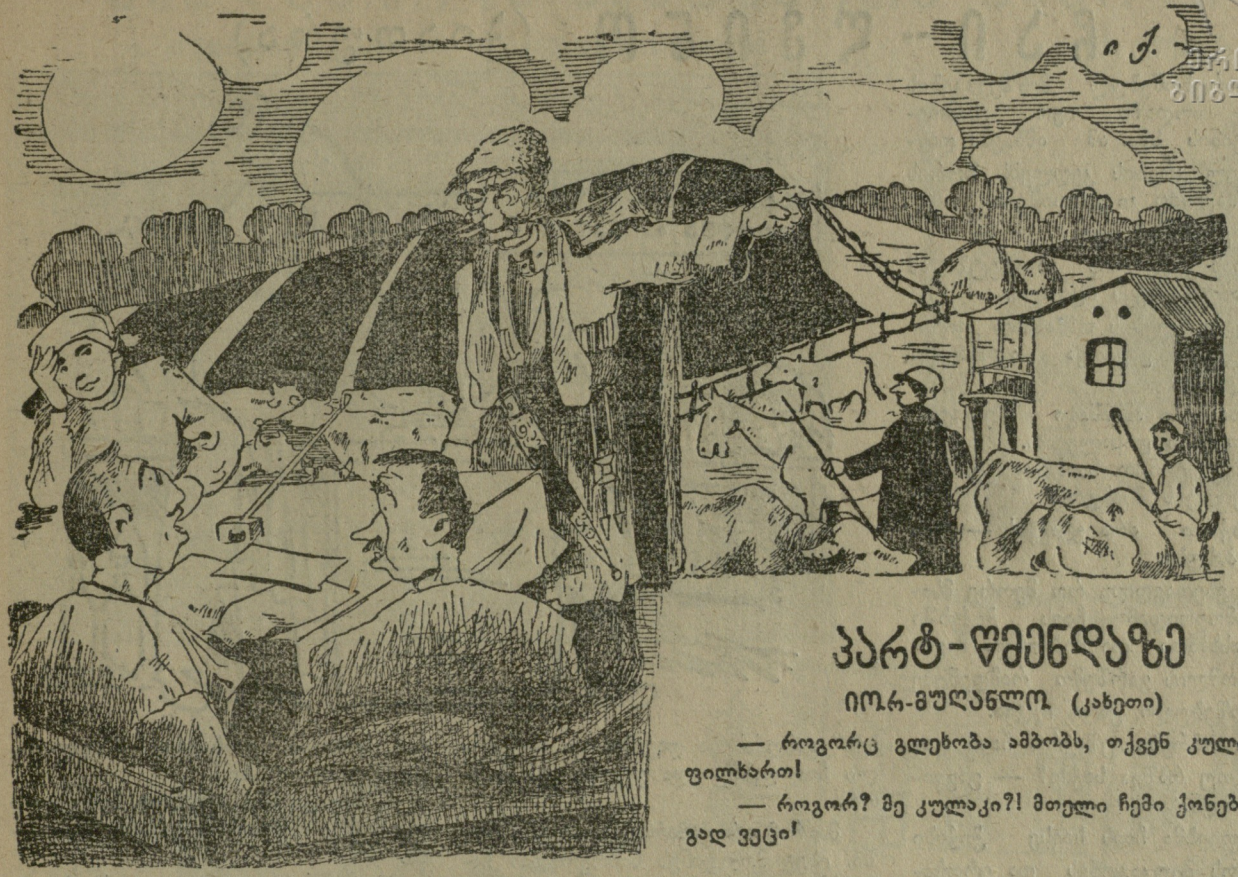

კარტ-ფმენდაზე

იოკრ-მუღანლო (კახეთი)

— როგორც გლეხობა ამბობს, თქვენ კულაკი ყოფილხართ!

— როგორ? მე კულაკი?! მთელი ჩემი ქონება ცოლს გად ვეცი!

გაწმენდილი-წაწყმენდილი

დილით დავითი კარგ ხასიათზე აღგა. უკაცრავად, კი არ ადგა, გამოეღვიძა კარგ ხასიათზე, მაგრამ როცა თავისი კარგი ხასიათის მიზეზი ცოლს უთხრა, და ამ უკანასკნელმა სიზმარი გაუბითურა, დათიკოს გულშიაც სევდა დაბინავდა.

— ქალო, შაბათის სიზმარი კვირა სადილობამდეო" — და ჩემი სიზმარიც დღეს უნდა ახდეს!

— ახდენით კი ახდება, მაგრამ ისე კი არა, შენ რომ დაგესიზმრა, არამედ წინააღმდეგ. ხომ იცი, თუ კარგი სიზმარი ნახე, ცუდათ ახდება! — უთხრა ცოლმა.

— ი ქვა ჩაგასკდა მაგ კბილებში, შე გამოსაწყვეტო. მასე უნდა სიზმრის ახსნა? — გაჯავრდა დავითი.

სიზმარი მართლა კარგი ნახა დავითმა, მისი თანამშრომლები ერთხმად გამოდიოდენ მის დასაცავად წმენდის დროს. ყველა მას აქებ-ადიდებდა, ტრიბუნიდან ხელში აყვანილი გამოიყვანეს დარბაზიდან. კომისიის წევრებიც კი ტაშს უკრავდენ მას. ასეთი იყო სიზმარი.. დილიდანვე დაიწყო წმენდა, დავითი ძველი ტანსაცმელით გამოეწყვიტა თმა დაუგარცხნელი, წვერ მოუპარსველი და ყველას მორიდებული სალამი ბისცა.

დაიწყეს წმენდა. პირველი რიგი დავითის იყო. ის ამაყად ავიდა ტრიბუნაზე და დაიწყო თავისი ბიოგრაფია:

„დავიბადე მართალია მღვდლის ოჯახში, მაგრამ მამაჩემი სხვა მღვდლებს არ გავდა, — ამბობდა ის — ნამდვილი მარქსისტი იყო. არამც თუ ფილოსოფიაში, არამედ თვისებებსა და ჩვეულებებშიც არ განირჩეოდა მარქსიდან. მასაც მარქსის მსგავსად ჰქონდა გაშვებული წვერები.

— გვითხარი, როგორია შენი მოღვაწეობა დღეს?

— სწორედ მაგას მოგახსენებდით. რაც შეეხება ჩემს მოღვაწეობას, 1905 წელს თვითონ ჩემი ხელით დავხვიე ნიკოლოზ მეორეს სურათი. უნდა გიჩვენოთ, ქვრივისაო. შეგობრებო და ამხანაგებო, რომ მამაჩემმა ამიტომ მცემა. უკაცრავად კი არ მცემა, მარქსისტი კაცი რავა მცემდა, — ლიმილით გაისწორა შეცდომა, — საერთოდ ამხანაგებო, ძნელი იყო მაშინ მუშაობა...

— ვინ გეკითხება შენ მაშინდელ მუშაობაზე, — გააწყვეტინა კიდევ თავმჯდომარემ — გვითხარი სახლი რომ იყიდეთ, რომელ თანხიდან იყიდეთ?

— სახლი, ამხანაგებო, ჩემი ცოლის სახელზეა ნაყიდი. ხომ იცით, ეხლანდელი კანონი, რომელმაც, ამხანაგებო, ქალებსაც მიანიჭა უფლებები. ქალთა საკითხი დიდი ხანია მოუგვარებელი იყო, მაგრამ დიდმა რევოლიუციამ მათ მიანიჭა.

— არ გეკითხებით ქალთა საკითხზე, — გაჯავრდა თავ-რე, — რატომ მიაყენეთ შეურაცყოფა თქვენს თანამშრომელს სამსახურის შესრულების დროს.

— შეურაცყოფა, ძვირფასო ამხანაგებო, სულ სხვა საკითხია. ამის შეესახებ სულცხონებული მარქსი, —დარბაზში სიცილი გაისმა.

—:—

— მე ეხლა ვაპირებდი წამოსვლას, რომ შენს წმენდაზე მეყურებინა, და შენ დაბრუნდი. წყენით უთხრა ცოლმა დავითს, როცა ეს უკანასკნელი სახლში დაბრუნდა. დავითს პასუხი აღარ მიუცია.

— სულ შენი ბრალია ჩემი უბედურება, შე ჯოჯოხეთის კერძო,— უყვირა მან ცოლს. — შენ რომ არ გაგეხმაურებია ხალხში. — ჩემმა ქმარმა ეს მიყიდაო", ვერ გაიგებდენ ისინი და ყველაფერი მშვიდობიანად გათავდებოდა.

ბ. ობოლი.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ჩაი-ღვინო (ჭიათურა)

ნეტარცხონებულ მენშევიკების დროს ოდაში იყო სამოვრით ღვინის სმა. ამ ამბავმა დამფუძნებელ კრების კედლებს შორის აურ - ზაურიც კი გამოიწვია.

ჰო, ეს მაშინ იყო.

მაგრამ ჭიათურის ბუფეტში ამ ამბავს ახლაც აქვს ადგილი.

განკარგულების თანახმად კვირაობით ღვინის გაყიდვა აკრძალულია ქალაქში.

მე და ჩემი ამხანაგი ბუფეტში შევედით ჩაის დასალევათ.

— მოგვიტანეთ ჩაი! — ვუთხარით ბუფეტის მსახურს.

— შაქარი არა გვაქვს! — იყო მოკლე პასუხი.

ჩვენ ვხედავდით, რო მეორე მსახური სამოვრიდან ჩაის ჭიქებში „ჩაის“ასხამდა და მიჰქონდა მაგიდაზე, რომლის გარშემო რამდენიმე შეზარხოშებული კაცი იჯდა.

— ეს ოხრები უშაქროთ ჩაიმ დაათვრო, თუ რაშია საქმე? — გაგვიკვირდა ჩვენ.

მოქეიფეებმა ჩაის სავსე ჭიქები ერთმანეთს მიუკაკუნეს და ერთბაშად გადაჰკრეს.

— ვაი! — ინსტინქტიურად წამოვიძახეთ, და „სასწრაფო დახმარების“ გამოძახება დავაპირეთ — ცხელი ჩაი დასწვავდა გულსა და პირსო...

მაგრამ არ გამართლდა ჩვენი შიში. ისევ მოუტანეს სამოვრიდან ჩამოსხმული „ჩაი“-ით სავსე ჭიქები.

— ამხანაგო, მოდი აქ! — მიგვიპატიჟეს.

— არ შეგვიძლია, ვერ დავლევთ.

ჩაი სახლში გიახელით!—მადლობა გადავუხადეთ მათ.

— ჩაი კი არა, ღვინოა, ნამდვილი ღვინო! — გვითხრა ერთმა მათგანმა.

ადმინისტრაციამ კი იცის ეს ამბავი, მაგრამ მასაც რომ უყვარს „აკრძალული ხილი“?!

შაკო.

რაც მოგივა დავითაო, ყველა შენი თავითაო

— სონა როგორ ფიქრობ, კარგად ვქენი თუ არა „ტელასი“-დან კომისარიატში რომ გადმოვედი?

— არაფერიც- იქ „სპეც სტავკა“ გქონდა, აქ კი მხოლოდ ოც და ხუთი თუმანი გაქვს. რა არის ეხლა ოც და ხუთი თუმანი, როცა დღეს „ზაგრანიჩნი პუდრი“ ხუთმეტი მანეთი დამიფასეს.

— ქალო- დაანებე თავი ამ „ზაგრანიჩნი პუდრებს“, შეეჩვიე „ტეჟეს“ პუდრებს; ის იყიდე ხოლმე. იმაზე ხომ მაინც აღარ არის ეს ოხერი „ოჩერედი“.

— არა ეგ არ შემიძლიან; არ ვჭამ, არ ვსვამ, ოღონდ „პუდრს და პამადას“ ნუ მომაკლებ.

— რა ვიცი, მადაც კარგი გაქვს და...

— „კაკ ტებე ნე სტიდნო“, გიორგი, ჭამას მანაღლი?!

— არა, მაგრამ ცოტა უნდა მოუკლო; ხომ ხედავ ხუთასი მანეთის მაგიერ ოც და ხუთი თუმნის მეტი აღარ მექნება ამ თვიდან.

— შენი ჭკუით მოგივიდა ეგ საქმე, ჩემო კარგო; ვითომ რომ არ წამოსულიყავი ტელასიდან რა იქნებოდა?

— ის იქნებოდა, რომ „გამჩისტავდენ“, ქალო — „გამჩისტავდენ“.

— თუ „გაჩისტვაზე“ მივიდა საქმე, მანდაც ხომ მოგაგნებენ?

— კი მომაგნებენ, მაგრამ „ტელასში“ დღეიდან იწყება წმენდა, ჩვენ კომისარიატში კი — შეიძლება წელს სულაც არ მოხდეს. გარდა ამისა. იქ ყველა მიცნობდა, აქ კი ბევრმა არ იცის ჩემი წარსული.

— ვითომ ა ეთი გლახა წარსული გაქვს? რა დააშავე ამის ფასი ?ძველათ ოფიცერი იყავი, მერე „უეზდნი ნაჩალნიკი“, სხვა რა მოხდა? შენ, რომ ასეთი არ ყოფილიყავი, არც გამოგყვებოდი ცოლად.

— ნეტა არც გამომყოლოდი; ეხლა რომ „გამჩისტონ“, ხომ უნდა გაგაუბედურო?

— არა უშავს რა ერთ დროს ხომ მაინც ვცხოვრობდით; ვაი მისი ბრალი, ვისაც ცხოვრების გემო სულ არ გაუგია, თორემ ჩვენ...

— ჩვენც გაგვიჭირდება, წარსული ცხოვრება აღარ ახსოვს ადამიანს.

— კი, ეგ მართალია, მაგრამ ისეთი სიზმრები მაქვს, რომ მე მგონია არ უნდა „გაგჩისტონ“.

— შენ სიზმრებისა და ზღაპრების ნუ გჯერა ბებია - ჩემივით; უკეთესია ჩვენ გამგეს გაეცნო და იმასთან მოაკვარახჭინო საქმე.

— თქვენ გამგეს, დავით პეტროვიჩს? „ია ეგო დავნო ზნაიუ“.

— „ზნაეშ“ და ოინდა მოიყვანო სახლში, ოჯახურათ გაიცნო.

— არა, „ონ ოჩენ სტროგი“, განსაკუთრებით იმის შემდეგ, რაც „პრედუპრეჟდენიე“ მიიღო, მეტად „ოსტოროჟნათ“ უჭირავს თავი.

— არა, არა! ეხლა შენისთანების გადარჩენა ძნელია; ყველას მიგაბრძანებენ და ახიც იქნება:

— რა გაეწყობა უნდა შეურიგდე კაკი ბედს.

— დიახ, დიახ, რაც მოგივა დავითაო, ყველა შენი თავითაო“. ძველი.

ქიზიყი

— ქა, დამიდგეს თვალები... ეს არის დაწინაურება? დამიცადე მაინც!

ახალგაზრდა მხატვართა გვერდი

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ს. ქევლიშვილი. გორი.

გორის ბაზრობიდან

გ. ლომიძე. ქუთაისი.

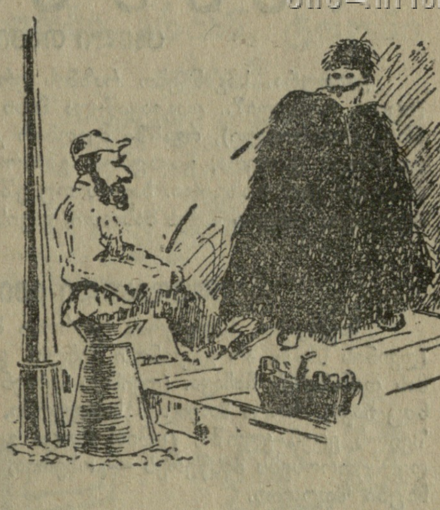

ახალი ყაიდის ხავარძლები ქუთაისის ქუჩებში.

— მართალია, მამაჩემი მღვდელი ყოფილა, მაგრამ დაბადებისას ეს მე არ ვიცოდი, თორემ...

ნადიაშვილი, სამტრედია.

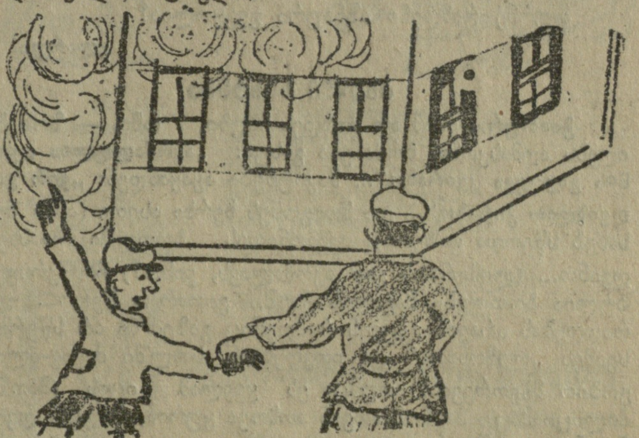

— მამილო, მგონი სკოლა იწვის.
— არა, შვილო, მოწაფეები პაპიროსს ეწევიან, და თამბაქოს ბოლია.

მეგრელიშვილი. ტფილისი.

— მომილოცავს წმენდას რომ გადარჩი!
…ა ასეთი გადარჩენა, დავდნი კაცი წმენდის შიშისაგან!

დ. ბახტაძე. სამტრედია.

ქმარი: — კოოპერატივში მივდივარ, და თუ ქალურათ არ გამოვეწყვე, ყურადღებას არ მომაქცევენ... შენ კი რატომ ასე მოკლე კაბა ჩაგიცვამს?
ცოლი: — იმიტომ, რომ მეც კოოპერატივში მივდივარ.

დეპეშები

ცხელი თავი

ჭიათურა. საგანგებო რაზმის ერთი თანამშრომელი (იცით, რომელი?.. დაგვავიწყდა მისი სახელი, გვარად არის გომართელი), **რგანში** მეგობარ კულაკს ესტუმრა და როცა დათვრა, გაიხუმრა: გაისროლა მაუზერი, ალრიალდა ვით მოზვერი. ხალხს თუ ეშინოდა, — თვითონ იცინოდა: „ასეთი მაქვს ხასიათი, გავისროლო ბარე ათი"

რინელის ძმა.

ადულებული ტვინი

საჯავახო. სადგურის უფროსი ბიჭტორ ჟლენტი; (ღვინის სმაში არ გეგონოთ კენტი). გვერდს უმშვენებს მას თანაშემწე ჩაჩავა. (ღვინოს სვამენ, მუცელში რამდენიც ჩავა). როცა მოვიდენ სადგურში, მწონავ ალხაზაშვილს ეცენ ყურში. ცემით როცა გული იჯერეს, შემდეგ უფროსებს მისწერეს — ოხერია, ლოთია, უყვარს ჩხუბი შფოთია.

მოხსნეს, მაგრამ ალადგინეს, — „მართალია" დაადგინეს.

ჯაიანი და თოფურია მათი ტოლია.

თურმე რამდენი აზნაური გვგყოლია?

გლარჯა.

ახალი სისტემა

ჭიათურა. რომ არ მოხდეს ჩხუბი, ომი, — ზომებს იღებს აღმასკომი. ბრძანება გასცა: **„აკრძალულია ღვინის გაყიდვა კვირასო"**... მიკიტნები აყაყანდენ: **„ვერ გადვიხდით ჭირასო"**... და მოიგონეს ხერხი ასეთი (ამის შესახებ სწერდა გაზეთი): ლიმონათის ბოთლში ჩაასხეს ღვინო... (ლიმონათს ვინ აკრძალავს, ვინო?) ჩამწკრივებულია ბოთლები მაგიდის ქვეშ, ვითარცა წერო... ყურადღებას არავინ აქცევს რამდენიც გაზეთში არ სწერო. სვამენ „ლიმონათს" და ითვრებიან, სახლში ძლივ-ძლივობით მიეთრევიან. თუმცა ეს ყველამ იცის (მათში მილიციამაც), მაგრამ არვინ ათხოვა ყურია, რადგან ღვინო მათაც სწყურიათ.

ზ. ზღვისპირელი.

ჭმენდისაგან გადარჩენა

ალბულალი. დაჯდა გამწმენდი კომისია, წინ დაიდვა სია. ამოიკითხა მრავალი გვარი (უწინდელი მგელი ეხლა გახდა ცხვარი). ივლიანე მარკოზიაზე, რომ მივიდა რიგი, განცვიფრდა იგი. კომისიამ ახედ-დახედა, გაწმენდა ველარ გაბედა, რადგან ივლიანეს ბევრი ჰქონდა ცოდვა... დაიწყო ივლიანემ ბოდვა. აენთო როგორც კვარი, მაგრამ მას ვერ გარეცხავს ვერც მტკვარი.

შევარდენი.

„იასონის ოინი"

ქუთაისი (მუშკოოპის სასადილო № 7) სასადილოს გამგე იასონი, რომელსაც ყველა იცნობს მგონი, კაცი არის თავაზიანი. მიუჯდება სუფრას... (ჯიბეში არა აქვს აბაზიანი). მოითხოვს თქვენს სუფრაზე თავისთვის ლუდსა, დალევს და მიდის, იხურავს რა ქუდსა.

ხლისტი.

დაწინაურება

ქობულეთი. პოლკოვნიკი პრიხოდკო, ჩვენი ნამდვილი ბუღა მტერია. დაწინაურეს, და ეხლა კაცი ბუჰლალტერია. თავი ისე უჭირავს, თითქოს გენერალია. გლეხები სულ დააფრთხო, ის ყველაზე მწყრალია. აქ იმისი მოწყობა, ნეტავ ვისი ბრალია? მოგვამორეთ თავიდან კაცი ასე მყრალია.

ირეზანელი.

სოფლის ეჭიმი

— ეს რა წამალი გამომიწ[illegible] ვიდეც აშენდა ჩემი [illegible] სასოფლოში ვჭამე...

„ყუმბარა"-ს
შემდეგი ნომერი
(მსუბ. კავალერიის ფურცელი)
გამოვა 22 დეკემბერს

კრიალოსანი

„წყალს გაატანს— მდინარეს“

ნ. იაშვილის წიგნი „სოფლის მეურნეობის ეკონომიკის და ორგანიზაციის საკითხები“. რომელიც განხილულია სახალხო განათლების მეთოდბიუროსა და სამეცნიერო ტეხნიკურ სექციის მიერ შავნე და ანტიმარქსისტულ აზრებს ავრცელებს:

მეთოდბიუროსა და სამეცნიერო-ტეხნიკურ სექციის მუშაობაში უნდა მოხდეს ძირითადი გარდატეხა.

„კომ“.

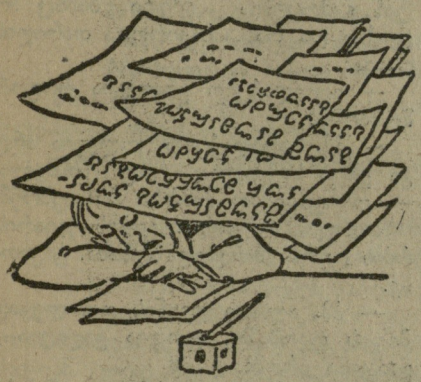

ჩვენო მეთოდბიურო,
მავნებლების საწველო,
სანამ გსურს სიყალბე და
უმეცრება ავრცელო?
სანამ გინდა, რომ ფარცხო
ჩვენი მტრებისთვის ყანა,
ან როდის გსურს **ისწავლო**
მარქსიზმის ანა-ბანა?
მალე წმენდა მოგივა,
„გაგაღვიძებს მძინარეს“,
და შენს „საქმიანობას“
„წყალს გაატანს—მდინარეს“.

ძველი ტყავი, შავი გული, გურჯაანის თაიგული

კახეთის ოლქის გამწმენდმა კომისიამ პირველი კატეგორიით გამორიცხა შემდეგი პირები:

ნააკოვი აკოფ — ყოფილი ვაჭარი,

მეგობრზე, საოლქო ფინგანის ბუღალტერი. ფულებს ასესხებდა კერძო პირებზე.

ნაცვლიშვილი ლუკა — ინსტრუქტორი, ყოფილი მღვდელი... ეწეოდა ანტისაბჭოთა აგიტაციას.

ბეჟანიშვილი შაქრო, — ინსტრუქტორი, ყოფ. ვაჭარი, საგადასახადო კომისიაში გაიყვანა კულაკები.

ავაქოვი მელიქა — ყოფ. ვაჭარი.

„ქ“.

სულთათანა განისვენე
ნააკოვო აკოფ,
აწ კახეთის ოლქორგანში
ველარ დაეშმაკოფ
გვერდს გიმშვენებს, „განისტულო“,
ლუკა — „ბიევში“ მღვდელი,
ავაქოვი, — ვაჭარი და
შაქრო—მათი მცველი.
გულში ალბად იგინებით,
ნატრობთ მეფის „პრისტავს“,
ნიკოლოზის დრო რომ იყოს, —
აბა ვინ „გაგჩისტავს?“.
ჩვენს დროში კი, ასე ვიცით:
მოგაბამენ ეესტს,
და გიტყვიან: „ჩამობრძანდით
„ნეტუ ბოლშე მესტ“.

გასაწმენდი გვამი, შეუყვარდა ქრთამი

რიონის სადგურის უფროსი ჩხეიძე მეკრთამეობას ეწევა.

ბალდათის კოოპერატივის ნოქარმა ჭელაშვილმა ვერ შეხძლო მარილის გამოხსნა, სანამ სადგურის უფროსს არ მისცა ერთი ტომარა მარილი.

„კოოპ. ცხ.“

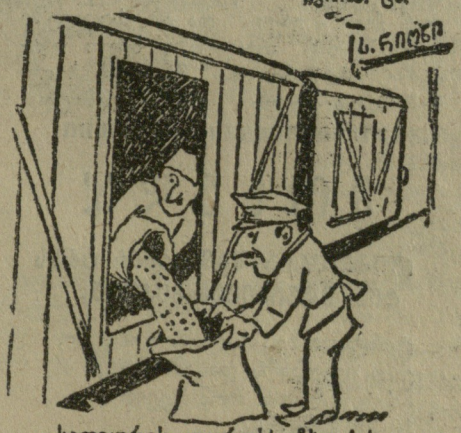

სადგურის უფროსს ჩხეიძეს ალბად ასე ესმის რონოდების ბორბლების სიმღერა:

„ტარა—რიტამ,
ტირა—რატამ,
არ მომიტან, —
არ გაგატან.
ტირა—ტარამ,
რიტა—ტამ!
მომი-ტან,—
გაგა-ტან!

პოლიტსამართველოს სატრანსპორტო განყოფილებამ კი ზემოაღნიშნული მოხელე ასეთი აკომპანიმენტით უნდა დაამშვენოს:

— ტარამ—ტირამ
ტარამ—ტარს,
შენი ლეში მეტად ყარს,
ჩემთან წამო,
ვეტყოვი ნანას,
გაგიკეთებ ნელ - თბილ ვანას.
შენი ლეში მეტად ყარს, —
სადგურს ეშვი,
ტირამ — ტარს.

ორნი არიან, ტოლნი არიან

— ვენაცვალე იმ ახრანიკს, რომ დაყარა ძირს ინჟენერები (იგულისხმება ფერაძე და ჯაფარიძე). ნიკოლოზი სულელი კი არ იყო, რომ მაგარი დისციპლინა ჰქონდა პოსტზე.—ასე მსჯელობენ რკ. გზ. მცველთა რაზმის თანამშრომლები **პ. ჩხეიძე** და **ბაგრ. მანჯავიძე,** რომლებიც გამფლანგველობით და ლოთი-ფოთობით არიან ცნობილნი.

„მ“.

შენი სახრჩობელები,
და მათრახი შენია.
რომ არ არის ნიკოჯან,
მიტომ მოგვიწყენია.
„დისციპლინის საქმეში“
იყავი დაგეშილი,
მიტომ შენზე ვლოკულობთ
„ნოე“-ში გალეშილი.

კურთხეულ არს სკოლა

ტოლანთ სოფლის სკოლას (ერწოს თემი, ტფ. ოლქი) განაგებს ყოფილი **მღვდელი** წიკლაური.

სოფ. ფულელევში ოთხწლედის გამგეთ არის ყოფილი **მღვდელი** ქისტაური.

ზემო ერწოს სოფლის საბჭოს მდივანია ყოფ. **მღვდელი** **აკაკი** **სუხიაშვილი.**

„მ“.

განათლების განყოფილება, ალბად, ასე მსჯელობს:

რატომ უნდა განიდევნოს
სულიერი მამა?
ისიც ადამიანია;
მასაც უნდა ჭამა.
სულ ერთია ნახუკარი
ხუცესი, თუ მოლა,
„კურთხეულ არს, კურთხეულ არს“
მათგან შრომის სკოლა.

ალლო, ალლო, ვლაპარაკობ გორიდან

— ვაშენებთ ძმაო, მიწის ძვრის შემდეგ აქ ბევრი სახლი ავაგეთ. გორში ყველათერი რიგზეა! — ასეთი საუბარით მიმაცილა გორელ ამხანაგმა გორის სამფინგანში.

— ეეა, უკანასკნელად გაბრთხილებ ძაღლი დაწესებულებაში ნუ მოგყავს, თორემ ადამს დავტოვებთ სამსახურში და შენ კი მოგხსნით. — ედავებოდა უფროსი შიკრიკ ევას, რომელიც თურმე უძაღლოთ სამსახურში არ დადის.

ევა... ადამ... ამ სიტყვებზე მომაგონდა სამღთისაჯული. ეკლესია. ვერ გამოვრკვეულიყავ — სად ვიყავი, თვალებზე ხელი მოვისვი, მაინც ვერ გამოვერკვეე, მერე შუბლზე მუშტი მაგრად გავირტყი, ტვინი შევანძრიე და, სანამ წარწერა არ ამოვიკითხე: „გორის სამფინგანი“, — ვერ გაიბედე წინ ნაბიჯის გადადგმა. ფრთხილად შევაღე კარი. დიახ, იმას ვამბობდი, ძალიან კარგი ბიჭია, მაგრამ გოგი არ გაყვება... კი გაყვება. რატომ არ უნდა გაყვეს სამსახური კარგი აქვს და ბიჭად ბიჭი კარგია... ასეთი საუბარით იქცევენ თავს კანცელარიაში. ჩემი შიგ შესვლა და ჩოთქების აჩხარუნება ერთი იყო, ისე გაკრეს - გამოკრეს ხელი, თითქოს ერთმანეთს ეჯიბრებიანო.

— აქით ძაღლო! — ეს კი დაიძახა ვიღაცამ და ის იყო ეიას თეთრბეწვებიანი ძაღლი მეცა შარვალზე, შარვლის მარაჯინა ტოტი ბარძაყამდე ამაგლიჯა და მომჭამა ჭირი, სადღაც ოთახში გაძვრა.

— მადლობა გაბჩენს, რომ კიდევ იოლად გადარჩი! — მომისამძიმრა ქვეგანყოფილების გამგემ.

— რა ამბავია? — გავცხარდი და თან პალტოს კალთას შიშველ ხორცზე ვიფარებდი.

— ეჰ, ძაღლი კიდევ არაფერია, აი აიხედე მაღლა, დაწესებულებას სახურავი არ აქვს, კიდევ კარგი, რომ გორში წვიმა ამ ბოლო დროს იშვიათად მოდის. სახურავის ნაგლეჯი კი სცვივა ზევიდან, მაგრამ თავი გვაქვს თორემ...

კიდევ უნდოდა რაღაც ეთქვა, რომ ისევ გამოჩნდა ძაღლი. კიდევ კარგი რომ კანცელარიაში კალოსავით იდგა შემოსული ქალალდები, ვცვივე თავი შიგ, დავიმალე და გადავრჩი შარვლის მეორე ტოტის დაკარგვასაც.

— მიწადმოქმედების განყოფილება მონაბე თუ ძმა ხარ — ვთხოვე ამხანაგს.

— არ გირჩევთ!

— რატომ?

— ახლა ისიდაც ჯულ გუნებაზე ხართ და მიწადმოქმედების განყოფილებაში რომ შეხვიდეთ, უფრო წაგიხდებათ ხასიათი.

— რაშია საქმე?

— არაფერი, ისე აგერ ოთხი თვე იქნება, ერთი სხდომა არ მოუწვევიათ. გლეხების განცხადებები კი უპატრონოთ ყრია.

გულის სიგანიერე მაქვს და ნერვიულობას ძალზე ვერიდები, ამიტომ გვერდი ავუარე მას.

— ჩვენს ღვინის საწყობში ჩამობრძანდით. ერთი ისეთი ღვინო გადაგაკვრიო, რომ სულ გაგავიწყო დარდები! — შემომხვდა გზაში ვიღაც.

— თქვენ ვინ ხართ?

— მიწად-მოქმედების საწყობის მეღვინე ვარ გოგიჩაიშვილი.

— გოგიჩაიშვილი?

— დიახ არ გაგიგონიათ ვაჭარი გოგიჩაიშვილი. სწორედ მე ის ვარ. ეხლა ვაჭრობაში რა ხერხია. მოვახერხე მიწად - მოქმედების ღვინის საწყობში შიძრომა და თავს არხეინად ვგრძნობ. თუ ძმა ხარ არ გამამხილო! — ყურში ჩუმად მითხრა მან.

მზიანი დღე იყო. გორის ძველი ციხის ნანგრევების დასათვალიერებლად ავედით... გაგონილი მქონდა, რომ ციხეზე ლამაზი მოედანი არისო. ავედი მწვერვალზე, მაგრამ რას ნახავ, წყვილ - წყვილად წაწოლილან ქალ - ვაჟი და ამ სიცივეში ჭუჭუნებდნენ. თვალებზე ხელი ავიფარე. არ მინდოდა მათთვის ხელი შიმეშალა, უცებ ფეხი დამიცდა,

მ ო ხ ვ დ ა!

(ჭიათურის შავი ქვის ტრესტის, მლვიმეების სექცია)

ტარტაროზო, სალამს გიძღვნი,
ვით მეგობარს და ამხანაგს,
მასთან მინდა, რომ შევიხო
№ 28 ქარხანას.
[illegible] შიმეიდ რა კი,
მოვუმარ[illegible] ხილი კალამს, —
მსურს გაგაგონო იმაი ქარხნის
„მეხანიკი“ მე „ნიკალა“.
გაწყრომას და „გინებაში“,
მას [illegible] ყაის არაყი სწორი.
ქარხნის მუშებს თავს აბეზრებს,
„ულომობილი ლიმატორი“.
თუ რომ კარგად აქეიფე
ან მიართვი მას „ფეშქაში“
შენი საქმე კარგად წავა,
[illegible] ნო [illegible]ის თავის მაშინ.
და თუ არა დაგატყდებათ
ყიოლას თავზე მისი „რისხვა“,
იძულებით ან შინ წახვალ,
ან [illegible] თვითონ ის გაგრიცხავს.

აფხა
მექა
ჩვენი **ნიკო**

რომ მუშებში „ტკბილად“ იყო, მათ წინ ქედი „მოიდრიკა“.

ვ—ო.

დავგორდი სიმაღლიდან და [illegible]ლა მოვიდგი ფეხი მთავარ ქუჩაზე.

— აი ჩვენი პროფკავშირების კედლის გაზეთი — ამაყად მითხრა იქაურმა და მიმითითა ჩარჩოზე, რომელშიაც კედლის გაზეთები „სელიოტკასავით“ იყო ჩამწკრივებული.

— კი მარა სათაური, ან გამოცემის დრო რა უყავით?

— კედლის გაზეთის სათაური ჯერ არ გამოგვინახავს, დრო კი იმიტომ არ დავაწერეთ, რომ ამის მეტის გამოცემის იმედი მაინც არ გვაქვს და რა საჭიროა თარიღის დასმა.

— სარედაქციო კოლეგია როგორ მუშაობს?

— ჰმ, სარედაქციო კოლეგია არც კი ვიცი საჭმელია თუ სასმელი.

— დარცხვენით მითხრა მოსაუბრემ.

ბორჯომში ვართ. ციხის ჯვარის რძის ფერმა მინდოდა მენახა. ვიკითხე.

— ჰმ, ალბად ღვინის დასალევად მიდის ფერმაში, ლოთია ვილაცაა— გაიცინა ერთმა.

— ის ხომ რძის ფერმაა, ღვინო რა შუაშია?

— ეს ფერმის გამგეს კითხეთ? მუშებს ხელფასის მიცემის მაგივრად ჩამოუტანს ღვინოს და ხელფასში აძლევსო — გვისაყვედურა იქაურმა მუშამ.

— ბორჯომის ვაშლის საწყობი გაივსო ჩინოვნიკებით. ვინ გინდათ შიგ, რომ არ ნახოთ, ყოფილი ვეჭილი ს. მაისურაძე, ელიოზიშვილი და სხვ. ეს ხალხი განთქმულია ძველად გლეხების ბატაიებაში და ახლა კი ვაშლებში შიაფარეს თავი — მითხრა საწყობის მუშამ და ვაშლი მიფეშქაშა.

ბაკურიანი, მართალია, ზამთარში არაა მანდამაინც საადგილო, მაგრამ ბაკურიანში მაინც შევიდი. შევიარე საკრედიტო ამხანაგობაში.

— ამხანაგო, გაგიგონიათ მოიჯარადრე გარსევანიშვილი? ტფილისელი ხართ, ალბად გიცნობენებათ; მან საკრედიტო ამხანაგობის წყალობით 80 საკენი შეშა მიიკუთვნა და შესანსლა. არ გამკვირ თუ ძმა ხარ, თორემ ბაკურიანში თვითკრიტიკას აუშობენ და, რომ გამიგონ დავიღუპები.

— მაგალითად?

— აი ნადირაშვილი სარეველის ყოფილი გამგე. ის მართლა ნადირია, მის კაბინეტში თუ კარგი ბიჭი იყავ და შეგებედა ან მის წინაალმდეგ სიტყვა გეთქვა, ჯობდა შენი ხელით მოგეკრა გოდა-ნაბადი და მოგენახა ადგილი სასაოლაოზე — თითქოს იხუმრა ტყის მეჩრილმა. დაღამდა კიდევ. დაიძინა ბაკურიანმა, დავიძინე მეც, რომ მეორე დილას ადრიანად წაღვერში გადავსულიყავი.

ივანიკა.

ეროვნული ბიბლიოთეკა

ცნობათა მიღება

შევარდენს (ერწო, ტფ. ოლქი). —თქვენი წერილიც ამღერდა თქვენს ჰანგზე — „თავო ჩემო“-ზე, როცა თავი უფსკერო გოდრისაკენ ვაქნევინეთ. ჩვენის აზრით მთავარი მიზეზი იმისა, რომ:

ქალებს ჩემთვის არც ერთს არა სცალია,
მათი ცქერით გამითეთრდა თვალია, — არის ასეთი ცუდი ლექსის წერა. პროზად სინჯეთ თქვენი სიყვარული, ეგებ უფრო გამართლდეს.

ქოჩორას (ოზურგეთი). — თქვენც ისეთივე მდგომარეობაში ყოფილხართ, როგორც თქვენს ზემოდ არის „შევარდენი“.

როცა მიიღო ჩემი წერილი,
მაშინ დავაბი ეზოში ხარი.
სჩანს ვყვარებივარ, რომ სიხარულით
მას აუვარდა სიცილ-ხარხარი.

არა! იმიტომ აუვარდა სიცილ-ხარხარი, რომ თქვენს ლექსსა და თქვენ დაგცინოდა.

გარდა ამისა, თქვენს ლექსში ასეთი სტრიქონებიც არის:

ვიყიდი ურემს... ვიყიდი ხარებს
მაშინ თებრონე ხომ გაიხარებს?!

აქედან სჩანს, რომ თქვენ ხარები ჯერ კიდევ არ გყოლიათ. ზევით კი ამბობთ: „მაშინ დავაბი ეზოში ხარი“.. რითმისათვის („ხარხარი“) ვინ მოგცემს, ჩემო ძმაო, ხარს? ძალიან ცუდი წარმოდგენის ყოფილხართ ქალებზე, თუ გგონიათ, რომ ისინი ლექსით მოიხიბლებიან და შეიყვარებენ „პოეტს“.

პომპოლიკას (ს. ჭაჭიეთი, გურია) — „პომპოლიკებს“ ჩვენ არაფერს არ ვუბეჭდავთ, (ეს მიიღეთ ამიერიდან მხედველობაში), მაგრამ სერაპიონ თავბერიძის პატივსაცემლად ვათავსებთ ამონაწერს თქვენს წერილიდან:

როცა დათვრა სერაპიონ,
დაუშინა ყველას მუშტი.
„მუშკოოპის გამგე ვარო“, —
გაიბერა როგორც ბუშტი.

ბუშტმა ადვილად იცის გასკდომა. უფრთხილდეს სერაპიონი, თორემ მისი რევოლვერივით გაუმველის. წათომის მუშკოოპშიაც გაიგებენ მის „საგმირო საქმეებს“.

ჩვენ გვგონია, რომ ჯერ-ჯერობით ეს კმარა, მით უმეტეს, რომ:

დაედევნა მეზობელს
სერაპიონ გმირი...
ფეხი წაჰკრა ჯირკსა,
ტალახში ჰკრა ცხვირი.

ტალახში ცხვირის კვრა; სერაპიონისათვის არაფერია, თუ ფეხები არ ჰკრა მდოგლარეში.

ძირულელ თალას (ძირულა). — საკვირველი პიროვნება ყოფილა ქ. ზუმბულიძე, რომელმაც:

აღმასკომში წაადგინა,
დოკუმენტად თეთრეული,
თითქოს იყოს გრიშას მიერ
ტანზე ძალით დახეული.

ადგილობრივი სათანადო ორგანოები უყურადღებოდ არ დასტოვებენ ამ ამბავს; სხვებზე უფრო ეს განათლების განყოფილების საქმეა.

გოგოლესუბნელს (ჩოხატაური, ამაღლება).—თუ „**ივანე წიქორიძემ სასოფლო გზა ჩაიღობა და თავის ეზოდ აქცია**“, სად არის ადგილობრივი ხელისუფლება?

მამზერალს (სამტრედია). — კოლ. სადურგლოს გამგე რაჟდენზე გვწერთ, თითქოს იგი:

შეგირდებს ცუდად ეპყრობა,
მას დღეს ძველი დრო ჰგონია.
რომ გამოაგდეს დეპოდან,
აქ გამონახა ფონია.

მაგრამ იტყვიან: „ფონი გასავალს დალოცეო“... ან დაავიწყდეს რაჟდენს ხალხის ეს ბრძნული თქმულება.

რაგუს (საჩხერე). — აი ეხლახან დავასრულეთ თქვენი „ეპისტოლეს“ კითხვა.

წერილის ბოლოში ასე იხდით ბოდიშს:

„მართალია, დაწერილია ქაღალდის ორივე მხარეს, მაგრამ, არა უშავს, რეჟიმეკონომიას ვ. ცავ“-ო.

ჩვენის აზრით, უფრო უკეთესად დაიცავდით მომჭირნეობას, რომ არც ცალგვერდზე დაგეწერათ ასეთი ამბავი.

ეკალს. — თქვენი სურვილის დაკმაყოფილება, ადვილი საქმეა:

„მე არ ვთხოულობ დამიბეჭდოთ წერილი.
არა, არც ისეთი უტიფარი ვარ, რომ
ეს არ მესმოდეს. მხოლოდ გთხოვთ
„ცნობათა მიღება“-ში მაინც აღმნიშნოთ.

მაგრამ, ვაი თუ აწ მეტი მოითხოვოთ ჩვენგან!

ბასრს (ზუგდიდი). — როგორც სჩანს არც თქვენ ხართ ბასრი, და არც თქვენი კალამი. წერილი უმარილოა, ხოლო ნაწერი — დასვრილი და გაუგებარი. მაგრამ ამისი ამოკითხვა მაინც შევსძელით:

„სახელწოდება „ზუგდიდი“ წარმოსდგა სიტყვებისაგან: „ზურგი დიდი“, ალბად იმიტომ, რომ აქაურებს ყველას დიდი ზურგი გვაქვს“-ო.

ახლოს რომ იყოთ, თქვენს მაგ „დიდ ზურგზე“ ტარტაროზი ასეთი წერილის დაწერისათვის რამდენჯერმე მაინც გითავაზებდათ თავის ჩანგალს. ბედი თქვენი, რომ შორსა ხართ.

ღ…ნთიხს (სენაკი). — აი, პატიოსანი კაცი!:

„თუ არ გამოგადგეთ ეს ჩემი დრამა, აიღეთ და გადაუძახეთ გოდო…..

შე კაი კაცო, არც ისეთი ზარმაცი ვართ რომ თქვენი დრამის გოდორში გადაგდება დაგვეზაროს, და, ამიტომ იგი ჟურნალში მოვათავსოთ. თქვენ თუ მისი შეთხზვა არ დაგეზარათ და „სამი ღამე გადაათენეთ“, სამაგიეროთ ჩვენ დავკარგეთ მასზე დრო — ბოლომდე წავიკითხეთ.

მოწადინებულს (ოზურგეთი). —როცა ჩვენ ამ სტრიქონებს ვსწერთ თქვენდა საპასუხოთ, წინ გვიდევს თქვენი კორესპონდენცია:

„კვალდაკვალ მივსდევ ცხოვრებას. ორ-სამ გაზეთს ვკითხულობ დღეში... ამიტომ ცხოვრება და საერთაშორისო მდგომარეობა კარგად მესმის“.

ფიცი გვწამს, მაგრამ ბოლო ძალიან გვაკვირვებს:

ჩემბერლენი მინისტრია,
პუანკარე — პრემიერი.
შეეშალათ ჩვენი ბრაზით
იმათ სახე და იერი.

გვიან გაგლვიძებიათ. ეხლა ისინი აღარ არიან ინგლისისა და საფრანგეთის მთავრობების სათავეში.

როგოს: — ჩვენ ეჭვი შეგვდის, რომ ეს „პოემა“ თქვენი დაწერილია, (აბა, სხვა ვინ დასწერდა ასეთ ცუდს):

მტრებს ყველას დედას ვუტირებ,
და კევივითა ყლაპს ვუზამ. (ცხელი ღომი ხომ არ გგონიათ, რომ ყლაპი უქნათ). ჩვენმა სარედაქციო გოდორმაც ყლაპი უყო თქვენს შემოქმედებას.

მაკოს: — გულახდილობა კარგია. გვწერთ:

ამ წერილის უვარგისობას თქვენ კი არა, მეც ვგრძნობ, მაგრამ მაინც ვაგზავნი-ო.

რატომ იზარალეთ ორშაურიანი მარკა?

იმპერიალისტურ სახელმწიფოების დიპლომატიური

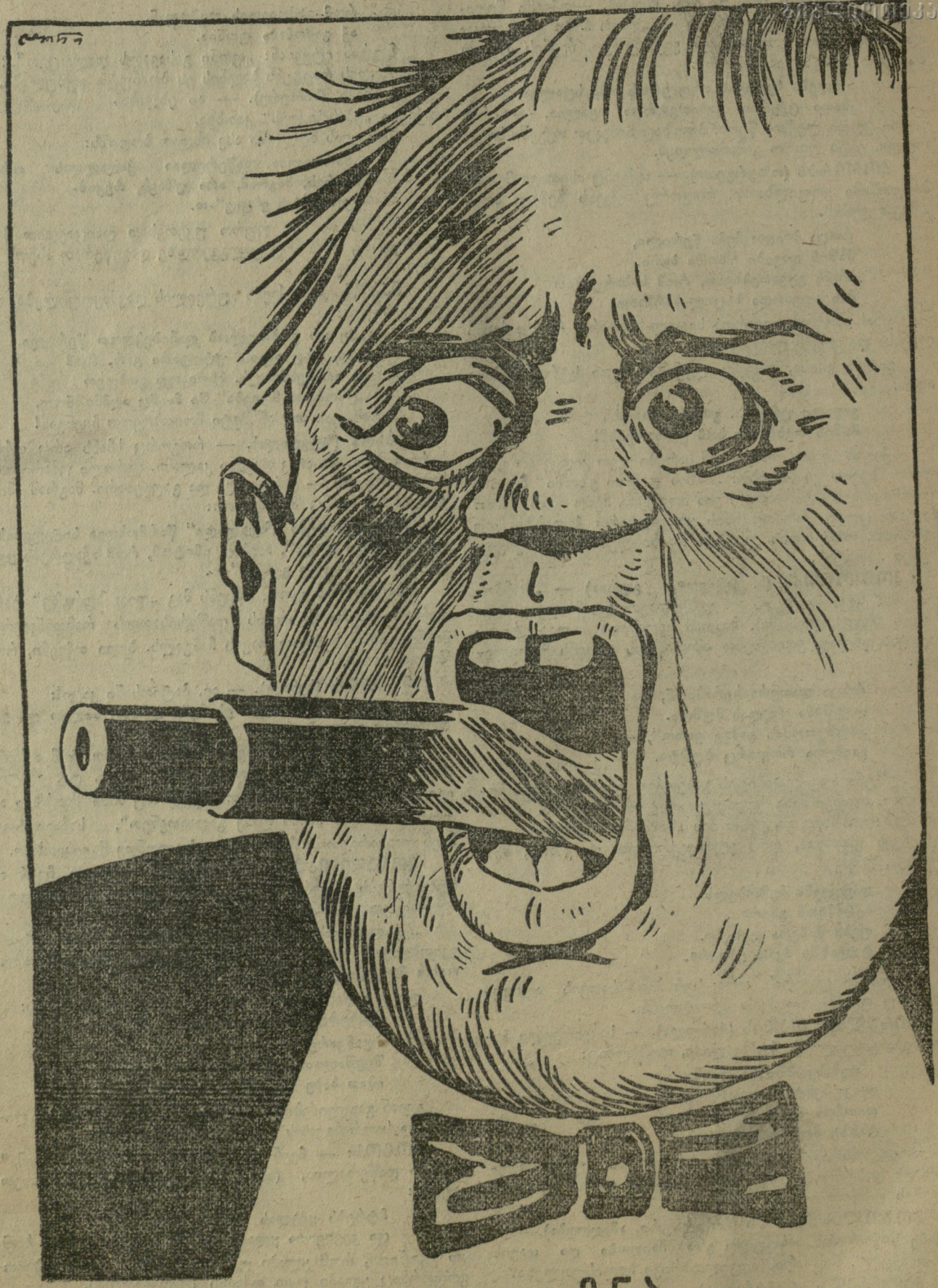

ენა

რედაქ. სარედაქციო კოლეგია. გაზ. „მუშა“-ს გამოცემა, მთავლ. № 1319.